

תוס' ד"ה הרי

היום וחובך מחול לך יהא מתנה על מה שכמוצ צמורה מיהו מלוה לא חשבינן כמוצה צמורה דאפילו למאן דאמר (קדושין 77 יג:) מלוה הכמוצה צמורה ככמוצה בשטר דמי היינו דוקא כגון נזקין וערכין ופדיון הבן דמסברא לא הוה מחייבין ליה אס לא שחייבמו תורה בפירוש אבל מלוה כולי עלמא מודו דלא טרפא ממשעבדי דאינה צאה מכח התורה דסברא הוא שיש לו לשלם מה שהוא ממנו אבל קשה דלעניין

קונטרסי שיעורים – לרבי ישראל גוסטמאן

ב"ק סי' א, ה

ולאחר העיון גראה לי לחדש בס"ד חידוש גדול אשר לדעתי היא נקודה נפלאה, ומפתח לכל הלכות נזיקין, דהנה מבואר בכמה דוכתי בש"ס דנזיקין חשיב מלוה הכתובה בתורה מה שאין כן מלוה, דלא מקרי כתובה בתורה, והוקשה לתוס' הרי גם מלוה כתובה בתורה, דכתיב והאיש אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט ותירצו תוס' דמלוה אפי' לא הי' כתובה בתורה נמי הי' חייב לשלם מסברא, אבל נזקין מסברא הוה אמינא שזה מעוות לא יוכל לתקן ואין על המזיק שום חיוב תשלומין, אלא שגזירת הכתוב הוא בלי שום סברא, שמזיק ממון חברו חייב לשלם, וכמו שגזרה תורה חיוב קרבן על חטא, או חיוב פדיון הבן, הכי נמי גזרה שאדם המזיק, או שממונו הזיק, חייב בעל המזיק בתשלומין, והתשלומין הן של הנזיק, וז"ל תוס'

אור החיים בראשית לו, כא

כא. ויצ"הו מידם. פירוש לפי שהאדם צעל צמירה ולכן יוכל להרוג מי שלא נתחייב מיתה, מה שאין כן חיות רעות לא יפגעו באדם אס לא יתחייב מיתה לשמים, והוא אומרו ויליהו מידם פירוש מיד הצמירי, וצוה קמר אומרו ונראה מה יהיו חלומותיו וגו', כי הצמירה תצטל הדבר, ואין ראה אס יהרגוהו כי שקר דיבר:

גמ' חולין ז:

ר' חנינא דנפישא זכותיה ואמר ר' חנינא אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא א"כ מכריזין עליו מלמעלה שנאמר (י) מה' מצעדי גבר כוננו (י) ואדם מה יבין

בראשית מה, ח

שְׂאֵרִית בְּאֶרֶץ וְלִהְיוֹת לָכֶם לְפִלִיטָה גְדֹלָה: וְעַתָּה לֹא־אֶתֶם שְׁלַחְתֶּם אֹתִי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיְשִׁימֵנִי לְאֵב לְפָרְעָה וּלְאֶדוֹן לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: מִהָרֹד וְעַלֹּו אֶל־אָבִי

